

запропоновані певні заходи або структурні зміни, які призведуть до позитивних наслідків як для інтересів споживачів, так і для ринку загалом. На нашу думку, доцільно було б передбачити в антимонопольному законодавстві перелік вимог і зобов'язань, якими може бути обумовлено надання дозволу органами АМКУ на концентрацію суб'єктів господарювання, коли її здійснення є вигідним для суспільних інтересів, хоча може мати при цьому негативний вплив на конкуренцію. Це можуть бути, зокрема, вимоги щодо змін поданого плану злиття, приєднання суб'єктів господарювання; зобов'язання суб'єкта господарювання здійснити відчуження майна чи утриматися від вчинення певних дій; обмеження стосовно управління, користування чи розпорядження активами тощо.

1. Лозова Г. Методологічні аспекти визначення економічної концентрації в США та країнах ЄС. *Конкуренція*. 2004. № 1 (10). С. 12 – 17.

2. Василенко В.Н., Шептий А.В. Контроль за концентрацией хозяйственных структур: монография. Донецк, 2005. 161 с.

3. Грицай О.В. Антимонопольний контроль за концентрацією господарських структур на рівні регіону: автореф. дис. канд. екон. наук: 08.10.01 / Інститут економіко-правових досліджень НАН України. – Донецьк, 2002. – 21 с.

4. Валітов С.С. Конкурентне право України: навчальний посібник. К.: Юрінком Інтер, 2006. 432 с.

Івченко Оксана Миколаївна,

кандидат наук з фізичного виховання і спорту

Ластовкін Владислав Анатолійович

старший викладач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СПОРТИВНИХ НОРМ І ПРАВИЛ, ФУНКЦІОНУВАННЯ ПРАВОВОЇ ПРИРОДИ СПОРТУ

Розуміємо, що в рамках фізичного виховання можемо піднімати тільки ті правові питання, від положень в законі яких залежить забезпечення існування права на фізичне виховання. Відомо також, що у разі виконання фізичних вправ, які здійснюються з метою здоров'я, фітнесу, навчання або звичайної розваги, закон також визначає умови, які роблять цей вид діяльності можливим. Фізичні вправи, з точки зору спорту, - це сам по собі спорт, який визначається сутністю спортивних баталій.

Спортивна діяльність може мати місце тільки в тих встановлених обмеженнях, які спеціалізовано регламентом і нормами права, які відомі грав-

цям, організаторам заходу та прихильникам чи вболівальникам спортивної події. Існуючі спортивні регламенти викладені з метою забезпечення дотримання наступних пунктів:

- єдиного стандарту для учасників змагання;
- умов для участі, які повинні бути відомі заздалегідь;
- визначення самого виду спорту і як він буде виконуватися;
- достовірних результатів;
- контролю умов участі в змаганнях і дотримання цих умов;
- покарання у випадку порушення правил і умов гри.

Зрозуміло, що регламентовані правила приймаються всіма зацікавленими сторонами і дотримуються ними, або нав'язуються їм, або сторони беруть на себе зобов'язання контролювати дотримання цих правил відповідно до положень міжнародного спортивного арбітражу під загрозою застосування спортивних санкцій.

Особливості та специфіка діяльності спортсменів і провідних осіб в спорті впливає на форми норм права і визначає їх особливості, ці правила не нав'язуються, та визнані владою. Зрозуміло, що такі дискусії в контексті проблеми, що породжує правові норми в спортивному світі, безпосередньо піднімають питання про природу спортивних правил і їх особливості, що створюють спортивний правопорядок.

Спортивні правила, що відносяться до спортивних змагань, розроблені та підготовлені з метою забезпечення критеріїв порівняння між конкурентами, умов участі в змаганнях, формату проведення спортивного змагання, визначеності і дійсності результату змагання, можливості попередньо ознайомитися з умовами участі в змаганнях, впевненість у надійності результату, введення санкцій у разі порушень умов проведення спортивних змагань.

Таким чином, формування і обґрунтованість спеціальних спортивних правил, за якими спорт і спортивні змагання функціонують і визначають правову природу спорту постійно знаходяться в процесі удосконалення. Отже, дане питання полягає в тому, наскільки спортивні правила є проявом норм права, і якими можуть бути межі цих норм.

Відомий доктор права, магістр філософії, професор спортивного права Афінського університету, президент Міжнародної асоціації спортивного права (IASL), президент Грецького Центру дослідження спортивного права, спеціальний експерт в області спортивного права в Європейському союзі - Панагіотополос Дімітріос П. відносить спортивне право до науки, яка вивчає, виходячи з її визначення, суб'єкти та об'єкти спорту; що являють собою складову частину інших галузей юридичної науки, які включені до напрямку спортивного права та керують спортивною діяльністю, спортивним і фізичним вихованням [1].

Моральний аспект спортивної діяльності схильний до впливу вибірковості застосування норм права і вносить нестійкість в звичне функціонування спортивних інститутів, які змушені шукати захисту на стороні верховенства

спортивного закону, так як наслідки спортивного життя, спортивний порядок і етика залежать від внутрішньої діяльності спортивного клубу, а той у свою чергу переслідує свої інтереси.

Природа спорту зобов'язує до створення спеціальних спортивних норм права, які повинні превалювати над нормами звичайного права в тих випадках, коли це необхідно. Закон не може обмежувати спорт, а повинен бути спрямований на сприяння його розвитку [1, 2].

Зрозуміло, що спортивна діяльність і проведення спортивних заходів потребують спеціальних правових норм для свого якісного функціонування і ефективного розвитку.

Тож можемо зробити висновок, що участь спортсменів і провідних правових спортивних діячів, спільно формують норми права, які забезпечують ефективний облік заходів порівнянності між конкурентами, загальних умов участі в змаганнях, формату проведення спортивних змагань, визначеності і дійсності результату змагань, доступності умов участі в змаганнях, надійності і обґрунтованості результату, а також надають гарантії введення санкцій у разі порушення умов проведення спортивних змагань.

1. Klisouras V. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: Klisouras V. Preamble // International Sports Law Review Pandektis. 1992. Vol. I. № 1. P. 15..

2. Система судів в сфері спорту [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://pravo.ua/articles/sistema-sudov-v-sfere-sporta/>.

Івченко Оксана Миколаївна,
кандидат наук
з фізичного виховання і спорту

Порохнявий Андрій Вікторович,
викладач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ФУНКЦІЇ І ПРИНЦИПИ СПОРТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ, ДИСЦИПЛІНАРНІ СПОРТИВНІ СТЯГНЕННЯ ЗА СПОРТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Спортивна відповідальність у галузі спортивного права виконує декілька важливих функцій, однією з них вважається забезпечення чесної спортивної боротьби та рівності кожного учасника спортивних змагань. Ця специфічна функція характерна тільки для спортивної відповідальності. Розкриваючи її зміст можемо зрозуміти, що спортивна відповідальність спрямована в першу чергу на те, щоб поставити суперників у спортивних змаганнях в рівні умови, в яких во-